

קורבן ונטוחס (בחולצת התנועה הפמיניסטית) החלטתי להשיב מלחמה!

סיפורה של קורבן-אונס:

"הוא ה כחוש ונמוך..."

היתה לי הרגשה של טינופת וע' מדתי כאמבטיה יותר משעה. הזרמתי על עצמי מים קרים, כדי להוריד מעצמי את הרגשת הזוהמה. למחרת בבוקר לא הייתי מסוגלת ללכת לעבודה. שוב שקלתי להגיש תלונה במיטרה, אך לא עשיתי זאת. נזכרתי בנשים הרבות שנאנסו, שאותן פגשתי במסגרת המרכז לסיוע לקורבנות אונס. שבו אני פעילה. נזכרתי איך סיפרו לנו על החקירות המביכות והארוכות שעברו במיטרה, על התמונות של הגברים שהראו להן, וכיצד היה קשה להן לזהות בתמונות את האנס. בקושי זכרתי את דמותו של האנס, פרט לעובדה שהיה רוז ונמוך. חשבתי אז שהמיטרה לא תוכל לעזור לי, אחרי הסיט שעברתי, וזכרתי גם שהתוקפים ככל מיקריי-האונס שבהם טיפלנו לא נתפסו. נתקפתי בפחדים. הסתגרתי בבית שבועיים. את הכנות שלחתי לבית הספר.

מתנדבת ונטוחס ליד תחנת המישמר האזרחי רובה ומכשיר-קשר

עד היום, כשאני נזכרת באותו לילה שנאנסתי, אני נתקפת לחלחלה. את ההרגשה שלי מאז אותו מיקרה ועד היום אפשר להגדיר במילה אחת: טראומה.

אחרי שהתאוששתי, שלחתי את שתי בנותי, בנות 12, לקורס קראטה. בבית התקנתי מנעול חדש והכנסתי שלושה כלבים. מאז אני לא יוצאת מהבית לבד, ועדיין אני סובלת מפחדים — למרות שאני יודעת שזה בכלל לא רציונאלי.

פיתחתי סלידה עמוקה מגברים, ואני נמצאת בטיפול אצל פסיכולוגית, המנסה לעזור לי. היא יצעה לי לפעול באופן אקטיבי, ולכן הצטרפתי למישי-מרהנשים.

כליכך חשוב לי שאותו אנס ייתפס ויבוא על עונשו, שאני מרוכזת רק בעניין הזה. אני מקווה שנצליח ללכוד אותו.

עד כאן דבריה של דורית. היום חברה דורית בקבוצת נשים לוחמת, חדרות הרגשת שליחות, שהחליטה לסלק את האימה מן החדר. הן משוכנעות כי פעולתן של מישימרהנשים לא רק עשויה להקשות על האנסים, ואולי להביא ללכידתם, אלא גם תחזיר לכל הנשים — כאלה שנפלו קורבן לאונס וכאלה שנפלו

הייתי מאובנת כולי ורעדתי. הוא משך אותי לתוך החורשה, הפיל אותי ארצה והתחיל להוריד את בגדיי בכוח. פרצתי בכבי וביקשתי שיעזוב אותי וירחם עליי. אמרתי שיש לי שתי בנות בבית. הוא לא ענה וניהה פראי מרגע לרגע.

הכוח האדיר שהוא הפעיל נגדי לא התאים כלל לצורה של אותו גבר, שהיה כחוש ונמוך.

נאבקתי עימו, קמתי. הוא הפיל אותי שוב. הוא קרע את חגורת הכתן שלי וניסה לסתום בה את הפה שלי. הוא ניסה לסובב אותי, כדי שאשכב על הגב. כשלא הצליח, ויתר על הניסיון, ואנס אותי כך, כמו שהייתי. כשסיים, הוא הרים את מיכנסיו, שהיו מופשלות, וברח.

סבלתי כאבים איומים. הייתי מושית פלג ומיואשת. כמשך שעה נשאיתי לשכב בחורשה, הרגשתי ריפיון חושני. לא הייתי מסוגלת לקום או אפילו לחשוב על מה שקרה לי. זה היה סיט איום.

אני לא מסוגלת להיזכר היום על מה בדיוק חשבתי, ולהסביר לעצמי מדוע הלכתי הביתה ולא פניתי למיטרה.

לפני שהגעתי לחורשה, שמעתי קול של צעדים מא' חוריי, סיפרה השבוע דורית ונטוחס, שנפלה קורבן לאונס. ולאחר מעשה החליטה לעשות הכל כדי לתפוס את התוקף. הדבר קרה בשעת-לילה, כאשר חזרה דורית מהרצאה במיצה-הכוכב בים בגיבעתיים. היא נסעה לביתה בחולון באוטובוס ופנתה לכיוון ביתה. בדרך היה עליה לעבור בחורשה חש-וכה.

בתחילה היא לא ייחסה כל משמעות לצעדים שמאחוריה, כי היא נוהגת לעבור במקום. ומעולם איש לא הטריד אותה.

סיפרה דורית ל.העולם הזה: ליד החורשה פנה אליי קול של גבר שהלך מאחוריי, ואמר לי: "בואי רגע, אני רוצה להראות לך משהו". לא עניתי והמשכתי ללכת בקצב מהיר יותר. גם הוא האיצ את צעדיו. לפתע הרגשתי את ידו על כתפי. הוא תפס בחולצה שלבשתי והתחיל לגרור אותי לכיוון החורשה. צעקתי שיעזוב אותי, אבל הוא נהיה תוקפני ואיים עלי שאפסיק לצעוק, ולא — הוא יחנק אותי.

ניצב גבי עמיר. סגנו, ארמנד לוי, היה כעוס פי כמה.

בשלב זה היה מי שהציע ברצינות שהמיטרה תבקש צווי איסור-פירסום בבית-המישפט בכל מיקרה אונס. מב' חזנת המיטרה, נועד איסור-הפירסום למטרה אחת בלבד: למנוע פגיעה במהלך-החקירה.

כתבים מול קורבן

יום השישי האחרון התברר שהנאנסת, אשר גילתה אחריות אזרחית והתלוננה במיטרה, הצטרפה על כך מאוד. ולא בגלל טיפול המישי-טרה בתלונה אלא בגלל כמה כתבים פלייליים.

באותו יום, לפני הצהריים, כינסו מפקד המרחב וסגנו את הכתבים. גבי עמיר התחיל למסור להם מידע על המיקרה ועל חקירת המיטרה. ארמנד

התקלה הראשונה היתה במקום עבודתה, סמוך למקום מגוריה. המ' עביר עמר על כך — לטובת הנאנסת ושלומה הנפשי — שלא ייצגו היכן היא עובדת, כדי שאיש לא יוכל לזהות אותה בעתיד. אי-הבהנה שהתגלעה בינו ובין אחד הכתבים והצלמים, נס' תיימה בתחנת-המיטרה של מרחב הירקון, שם נחקר הכתב על הסגת גבול פלילית.

הנאנסת עצמה עזבה את המקום. היא חששה משיחור נוסף של המיקרה, ומהאפשרות שהפחידה אותה יותר מכל: שהזוהת תיחשף קבל כל קוראי העיתונים.

בשבת ערכו הכתבים הפלייליים כיניהם סכני-טלפונים. האשה שביניהם, כתבת פלילית ידועה, דיברה על ליכס של הגברים שבחבורה והפצירה בהם שלא יפרסמו פרטים. שיהרסו את חיי הצעירה.

לוי קטע את דבריו פעם אחר פעם, וביקש שלא לפרסם פרט זה או אחר, בטענה שכך תיפגע החקירה. אחד הכתבים, צעיר וזריז, המסקר מטעם צהרון צעיר וציניעוני, התפרץ וטען שלמעשה המיטרה מונעת מהעיתונאים לדווח לציבור על האירוע.

בחילופי הדברים הקשים שוב הועלה הרעיון, שהמיטרה תבקש מבית-המישפט לאסור את פירסום שם הנאנסת וכל פרטים מזהים. לבסוף סוכם בין המיטרה והעיתונאים נוסח מקובל, יבש ובלתי-מפורט. בתום הישיבה יצאו חלק מהכתבים לזירת-העבודה. מתוך נאמנות למיק' צוע, הם ביקשו לערוך חקירה פרטית ושיחזור משלהם של מה שאירע שם בדיוק, כדי להביא לקוראים ריחוח מהימן, עם מירב הפרטים. וזה בדיוק מה שהנאנסת לא רצתה שיקרה.

לפני חמש שנים קראתי מודעה בעיתון, שסיפרה על קבוצת פמיניס' וראינה, נזכרת דורית. דעותיי היו הצטרפתי לאותה קבוצה. היו שם נשים שפעלו בתחומים שונים, כגון עבודה סוציאלית, חינוך של נשים ומאבק נגד פירסומות מעליבות ומש' פילות.

למשל, "מסבירה דורית, היה נכח אחד שהציב תצלומים של דוגמן בפונה גברית, במדים, ולידו, הרבה יותר נמוך ממנו, דוגמנית בלבוש בלה, בהבעה כנועה ומעריצה. המשמעות של הפיר' סומת הזאת הרגיוה אותנו, כי היא רמזה על עליונותו של הגבר, וכי מקומה של האשה בבית. נלחמנו נגד פירסומות שניסו לקרם מכירות של מוצרים בעזרת צילומי עירום, או תמונות שהציגו את הנשים כבעלות גוף בלבד, חסרות אישיות, ופירסומות שבהן נרמו כי האשד' מומינה שיעשו בה מעשים מיניים.

חברת וידאו שיצאה במסע פיר' סום תחת הכותרת מכשיר לגברים בלבד. נבהלה מהמחאות שלנו והח' ליפה את הסיסמה.

אך הפעילות העיקרית של הנשים הפמיניסטיות בשנים האחרונות הוא במרכז הסיוע לקורבנות אונס. במסגרת זאת הן מגישות לקורבנות עזרה ראשונה, נפשית ומעשית. הן מלוות את הנאנסת למיטרה, אם היא מחליטה להגיש תלונה רשמית, הן מסייעות אותה לבית-החולים, לבדיקות, ויש להן צוות שהוכשר לשוחח עם הנפגעות בשעות הראשונות אחרי הטראומה. לעיתים הן גם מלינות את הנאנסות בבתיקן, עד שיירגעו.

נעמי אדווה

יהיה להציב בלשים באזרחית באיזורים רגישים ומועדים לפורענות. רק כך ניתן יהיה להרכיב קלסטרון, ולו חלקי, של המטרופ. כיום אין למיטרה חוקי קלוש על זהותו, כי הוא פועל בחשיכה ובמהירות.

המיטרה מתכוונת להעביר מסר לאירגוני הנשים, שגם הן מתרעמות על דרך הטיפול במיקריי-האונס, כי בקרב מאור לא יותר פירסום כלשהו העלול לפגוע — לא רק בחקירה, אלא גם בפרטיותה של הנאנסת.

הכתבים הפלייליים בתל-אביב שר' חחו השבוע בקול רם על השאלה מהי זכות הציבור לדעת, ועד להיכן מגיעה זכות זאת.

צצין בכיר במדים העז לשאול השבוע, אחרי ששמע על הפרשה, מדוע לא נאבקו הכתבים בלהיטות כה רבה על זכות הציבור למידע, כאשר היה מרוכב בחשיפת שחיתויות כצ' מרת-המיטרה.

קורבן לאווירת הטרור — את הרגשת כבודן העצמי.

הפתעה מרה

מישימרות-האונס, שאליהן הצ' טרפה דורית, התחילו לפעול השבוע, בסיוע המיטרה. רוב המת' גייסות למישימרות אינן מוכנות להד' רדות בשמן, מנימוקים שונים.

המבוגרת מבין המתגייסות, אשה בת 70, סיפרה כי אינה מוכנה לחשוף את זהותה, כדי שכניה ונכדיה לא ינסו להפעיל עליה לחץ שתפסיק לפעול לפי צרמצפונה. היא שירתה בימי חייה באי-טי-אס הבריטי במילחמת העולם השנייה, אחרי-כך היתה בהגנה ובפלמ"ח. כעת נטלה לידה שוב כלי נשק — הפעם זהו רובה קרבין — והיא נחושה להגן ברחובות על גופן של חברותיה.

מארגנות המישימר גם אינן מוכנות לגלות פרטים על דרכי הפעולה שלו, כי גם האנס קורא עיתונים, ואם הוא יירד הכל — לא נוכל להפתיע אותו. כי אנחנו מכינות לו הפתעה מרה.

הנשים הנחושות האלה הצליחו לשכנע בעמדתן גם את מפקדי המישי-טרה. איציק ליפשיץ, מפקד המישימר האזרחי בתל-אביב, סירב בתוקף להסיר את האיפול, ורק ניאות לומר כי מתנדבות המישימר נבחרות לפי אותם הקריטריונים החלים על מתנדבי המישימר האזרחי. המיטרה תשמור איתם על קשר ותצייד בנשק רק את המתנדבות שעברו אימוץ.

היוזמות של המישימר החדש הן פעילות באירגונים פמיניסטיים שונים.

ביום הראשון היא נשמה לרווחה, כמו הנאנסת, שנמצאה הרחק הרחק מביתה, ועדיין התקשתה לעכל מה עבר עליה. והזוהת של הקורבן לא נחשפה וכן לא פורסמו פרטים שאינם נדרשים מעבר לדיווח עיתונאי מקובל, מלבד תצלומי-תקריב של חלון דירתה, שהקרינה הטלוויזיה.

אין מושג קלוש

אין תצלומי המיטרה לתפוס את האנס? השבוע נשפכו תילי-תילים של מילים בעניין זה.

אבל קצינים בכירים במחוז העלו את החשש שהאנס לא ייתפס. משום שנאנסות עלולות להדול מלדווח על מיקריי-האונס, בגלל גלי-הפירסום המת' הסיכוי לתפוס אותו גדל רק אם הנפגעות ישתפו פעולה: רק כך ניתן